

telné, dokud s ohledem na účinek zabavení nároku poddlužnice není povinna ani oprávněna, by věci vydala. Neprávem proto první soud povolil i uschování a prodej zmíněných věcí. I bylo v tomto ohledu stížnosti vyhověno a onen návrh byl zamítnut.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

Důvody:

Rekursní soud případně z §§ 325 a 327 ex. ř. dovodil, že nelze, vedena-li exekuce podle § 325 ex. ř. a není-li navrženo přikázání k vybrání, nýbrž jen zabavení nároku, povolit i také již uschování a prodej věcí, jež podle zabaveného nároku mají býti teprve vydány. Důvody napadeného usnesení nejsou nikterak vývody dovolacího rekursu vyvráceny, pročež stačí prostě na ně odkázati. Poukaz dovolací rekurentky na ustanovení § 298 ex. ř. o vzetí do úschovy ruční zástavy, zřízené pro zabavenou pohledávku, nedopadá, ježto v projednávaném případě nejde o uschování zástavy.

Čís. 10805.

Prohlášení zástupce nezletilce, žalujícího o uznání nemanželského otcovství, že odpírá součinnost při provádění důkazu zkouškou krve, nevyžaduje schválení poručenského soudu.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, Rv II 382/30.)

Žalobě o uznání nemanželského otcovství bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatel uplatňuje jako dovolací důvody zmatečnost podle § 477 čís. 5 (§ 503 čís. 1) c. ř. s., vadu řízení a nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 2 a 4 c. ř. s.). Dovolatel provádí tyto dovolací důvody tvrzením, že se odvolací soud spokojil s prohlášením právního zástupce žalobců, že nesouhlasí s provedením krevní zkoušky, že si nevyžádal schválení tohoto prohlášení poručenským soudem podle § 216 obč. zák., že následkem tohoto prohlášení nepřipustil důkaz krevní zkouškou jako neproveditelný a že proto trpí řízení i zmatečností podle § 477 čís. 5 c. ř. s., i vadou řízení a nesprávným právním posouzením věci. Dovolacímu soudu bylo se zabývatí jen otázkou, zda tu bylo zapotřebí schválení řečeného prohlášení poručenským soudem. Dotyčné prohlášení zástupce žalující strany, učiněné před odvolacím soudem, není ovšem přesné, neboť žalující strana mohla jediné odepřít součinnost při provádění důkazu krevní zkouškou a odvolací soud mohl posouditi ono prohlášení žalující strany podle svého volného uvážení. A skutečně, jak

vychází ze spisů a zejména též z dovolání a z dovolací odpovědi, chtěl zástupce žalující strany vysloviti tímto prohlášením jediné, že odpírá součinnost při provádění tohoto důkazu, t. j., že nesvoluje, by se odebrala žalující straně krev. Toto prohlášení nevyžadovalo schválení poručenského soudu, ježto nešlo u žalující strany o důležitou neb pochybnou věc (§§ 216, 233 obč. zák.), zejména ona měla jiné důkazy, by prokázala správnost svých tvrzení. Ovšem přísluší procesnímu soudu posouditi toto odepření podle § 272 c. ř. s. podle volného uvážení. Schválení poručenského soudu k tomuto prohlášení však není zapotřebí.

Čís. 10806.

Dovolání z rozsudku krajského soudu jako soudu odvolacího o žalobě o obnovu u něho podané jest zadati na okresním soudě (na soudě první stolice). Lhostejno, že krajský soud doručil, neprávem, rozsudek přímo stranám.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, Rv II 212/31.)

K r a j s k ý s o u d v B. rozhodl jako soud odvolací o žalobě o obnovu u něho podané a doručil rozsudek přímo stranám. Žalobce podal dovolání přímo u krajského soudu.

N e j v y š š í s o u d dovolání odmítl.

D ů v o d y:

Napadeným rozsudkem rozhodl krajský soud civilní v B. jako soud odvolací o žalobě o obnovu u něho podané. V takovém případě platí podle předpisu § 535 c. ř. s. pro ústní jednání, provedení důkazů a pro oznámení rozsudku vydaného k žalobě první stolicí, jakož i pro odporovatelnost rozsudku ustanovení platící pro tento vyšší soud jako stolicí opravných prostředků. Soud druhé stolice pochybil, neoznámiv rozsudek vydaný k žalobě o obnovu okresnímu soudu v B., jenž v základní rozepři jednal jako soud první stolice a jemuž náleželo doručiti stranám vyhotovení řečeného rozsudku, a doručiv sám svůj rozsudek přímo stranám. Než tento postup, jenž není zmatečností, neopravňoval dovolatele, aby nedbal jasného předpisu § 505 c. ř. s., podle něhož bylo opravný prostředek podati ve lhůtě čtrnácti dnů u procesního soudu první stolice. Ježto však dovolání bylo podáno přímo u soudu druhé stolice a nedošlo k soudu první stolice v dovolací lhůtě, bylo dovolání jako opožděné odmítnouti (§ 507 c. ř. s.), srov. rozhodnutí čí. 8489 a 8670 sb. n. s., rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 5. května 1915, č. j. Rv II 272/15 (Jur. Bl. z roku 1915 čí. 32) a komentář Neumanův, 4. vyd. II. str. 1365 a 1419.